

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13117

ELDORADO

Moisei Pinchevskii

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

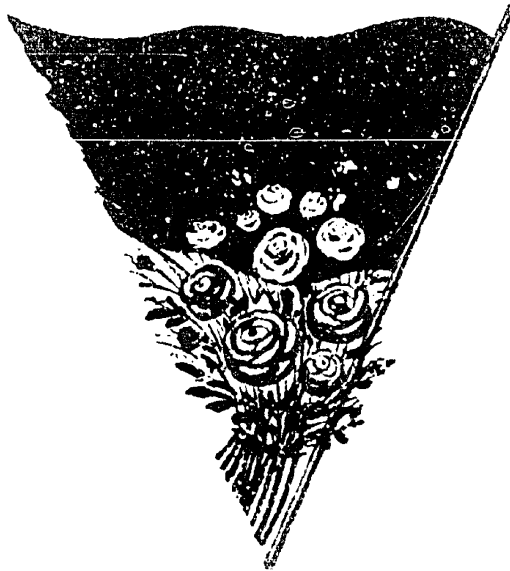
The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ab50050

מ. פ י נ ט ש צ ו ו ס ק י

על דמך אדמך

טאראנטוואָרט. רעראקטער — ל. מי שקאָח סקי. טעכנישע רעראקטאָרן —
ג. פריצקער. אונש. בוימ. קאָרעקטער — ב. סטעפאנסקי.
פאפיר 72X110 — 1/32. קג. 3¼ דרוקבויגן. אינאיינפאפיר-בויגן 96000 צייכנס.
טארלאג נומ. E-66. טיראזש 1850 עקז. 11-טע דרוקערײַ אומקײט בערדיטשעוו.
זאשט. נומ. 4750. באטולמ. פונ הויפטליט נומ. 2024. אָפגעגעבן אינזאצ 22/V—1936-
אונטערגעשריבן צום דרוק 27/XI—1936.

ab 50050

מ. פינטשעווסקי

ע ל ד א ר א ד א

א פיעסע-מייסעלע פאר קינדער וועגן

אינ 6 בילדער.

2/35250

מעלוכע-פארלאג

פאר די נאציאָנאלע מינדערהייטן אין אוסטרע

קיעוו • 1936

געוויינדמעט דעם קיעווער
יירישן קינדער־טעאטער.
מ. פֿינטשעוויסקי.

עס נעמען אָנטייל:

1. הענריכ — אן ארבעטער פון וויג.
2. מארגאריטא — הענריכס פרוי.
3. עלזא — זייער טאָכטער. אלט 7 יאָר.
4. דער אלטער מיט דער פלייט, — עלזאס זיידע.
5. וואלגאלע — די באלעבאָסטע פון הענריכס ווייגונג.
6. ארבעטער.
7. אשכיינע.
8. צוויי פאָליציאנטן.
9. א פויער.
10. ציגיינער.
11. א בער.
12. דריי מיידלעך.
13. אן אלטע ציגיינערטע.
14. דער גרויסער קארליק — מאַקסאַ.
15. דער מיניסטער.
16. די טוויטע.
17. קארליקעס.
18. סאָלדאטן.
19. הונגעריקע מענטשן.
20. 2 רויטארמיער, וואָס היטן די גרענעצ.
21. א יונגע לערערן.
22. סאָוועטישע קינדער.
23. שוצבונדלער.

באטערקונג: אין סערטן און אין סינטסן בילד סיגורירג נאָך: דער ריז, די שיינע פרוי און די צוויי וועכטער.
די ראָלע פונעם ריז ווערט אויסגעפילט דורך דעם זעלבן ארטיסט, וואָס שפילט הענריכ; די ראָלע פון דער שיינער פרוי — דורך דער זעלבער ארטיסטקע. וואָס שפילט מארגאריטא, און די ראָלעס פון די צוויי וועכטער — דורך די זעלבע ארטיסטן, וואָס שפילן די צוויי פאָליציאנטן.

דאָס ערשטע בילד

ווינטער. א פראַסטיקע נאכט. א באשיידן צימער סונ אן ארבעטער-
פאמיליע אין דער שטאָט וויי. אינ צימער געמינען זיך: די זיבן-
יאָרקע עלזא און איר גרייזגרויער זיידע — דער אלטער מיט דער
סלייט. עלזא איז פארנומען מיט אירע שפילעכלעך. דער אלטער זיצט
קעגן ברענענדיקן אייוועלע און שפילט אפ דער פלייט. עס קומט
אריין וואלגאלע — די באלעפאָסטע סונ דער וויונג — אן אלטע
דארע פרוי מיט א פריקע פאָנעם, ווי א וועדמע.

וואַלגאלע. אומרויק. אומרויק. אינ גאס איז אומרויק! (דער
אלטער קוקט אפ איר, ניט ארויסגעמענדיק די פלייט סונעם מויל. ער ציט אָן
אוסהער איינ-אונדי זעלבע נאָטע און קוקט איר גלייך אינ די אויגן).
וואַלגאלע. איך זאָג: אינ גאס איז אומרויק. די לופט גע-
פעלט מיר ניט. (דער אלטער דרייט אוועק דעם קאָפּ און זעצט פאָר שפילן).
וואַלגאלע. אייערע!.. מע ווייסט. מע ווייסט. אייערע
גרייטן זיך. (דער אלטער שפילט).

וואַלגאלע. איך וועל ניט דערלאָזן קיין פארזאמלונגען אינ
מיין הויז! ניין. און ניין. און ניין! קיין פארזאמלונגען אינ מיין
הויז וועל איך ניט דערלאָזן! (דער אלטער שפילט).

וואַלגאלע. עלזא! (עלזא גייט צו לאנגזאם צו וואלגאלען).
וואַלגאלע. זאָג דיין פא און דיין מא, אז דאָ איז געווען
די הויזוירטן — די מאדאם וואלגאלע — און האָט פארזאָגט, אז
בא איר אינ הויז זאָל ניט געדאכט ווערן קיין פארזאמלונגען.
סארשטאנען? (מיט גיפּט טרייסלט זי עלזאן פארן הענטל. עלזאס ליפּן הייבן
אָן ציטערן. זי צעוויינט זיך. דער אלטער שפרינגט אום סונעם אָרט און מיט דער
אויסגעשטרעקטער פלייט חייט ער אפ דער טיר).

דער אלטער. מאדאם וואלגאלע! ביטע!
וואלגאלע. ווי וואגסטו עס? ווער איז באלעבאָס פונעם
הויז?

דער אלטער. פארנעמט אייך פונדאנען!
וואלגאלע. עלזא! זאָג דיין פא און דיין מא...
דער אלטער. ארויס!

(ער שטויסט זי ארויס.)

וואלגאלע. אז מאדאם וואלגאלע...

(זי איז שוין פון יענער זיט טיר. עלזא כליפעט. דער אלטער
פארשפארט די טיר. ער בארויקט עלזא. ער זעצט זיך קעגן
ברענענדיקן. אייוועלע. עלזא איז בא אימ אפ די קני. ער גלעט
זי.)

דער אלטער. נו, שא, מיידעלע מיינס.
עלזא. זיידע! פארוואָס טאָרן ניט זיין קיין פארוואלונגען
בא אונדז אינ צימער?

דער אלטער. וועסט עלטער ווערן — וועסטו פארשטיין.
עלזא. איך בין דאָך שוין א גרויסע. זיבן יאָר!
דער אלטער. פארוואָס־זשע פארשטייסטו ניט?
עלזא. איך פארשטיי יאָ.

דער אלטער. וואָס־זשע פארשטייסטו?
עלזא. וואלגאלע...

דער אלטער. אָט־אָט־אָט.
עלזא. האָט פיינט מיינ טאטן און מיינ מאמען... ווייל...
דער אלטער. אָט־אָט־אָט.
עלזא. זיי זינען ארבעטער.

דער אלטער. ריכטיק. און איצט דארפסטו שוין גיין שלאָסן.
9 אזיגער.

עלזא. איך וועל ווארטן, ביז דער טאטע מיט דער מאמען
וועלן קומען.

דער אלטער. זיי וועלן היינט קומען שפעט.
 עלזא. פונדעסטוועגן וועל איך ווארטן.
 דער אלטער. ניין, עלזא. דער זיידע הייסט גיין שלאָפֿן.
 עלזא. וועסטו מיר זינגען דאָס לידעלע?
 דער אלטער. וואָסער לידעלע?
 עלזא. וואָס די מאמע זינגט מיר, ווען איך לייג זיך שלאָפֿן —
 „עלדאָראַדאָ“.

דער אלטער. איך וועל דיר זינגען, מיידעלע מינס.

(עלזא גייט צו איר בעטל הינטערן שפאניר-ווענטל. זי טוט זיך אויס.)

עלזא. זיידע! דו ביסט אויך אמאָל געווען אן ארבעטער?
 דער אלטער. געוויס, מיין קינד. ווי דען אנדערש?
 עלזא. און וואָס פאר אן ארבעטער ביסטו געווען, זיידע?
 דער אלטער. א שלאָסער. איך בין געווען א שלאָסער,
 מיין טאמע — א שלאָסער, און מיין זיידע — אויך געווען א שלאָ-
 סער.

עלזא. דיין זיידע — אויך? פארוואָס-זשע האָט איר אלע
 דריי נישט געמאכט אזא גרויסן-גרויסן שלאָס מיט אזא גרויסן-
 גרויסן שליסל אפ צו פארשליסן אלע-אלע וואלאַלעס?
 דער אלטער. מירן מאכט, עלזא. מירן מאכט. האָב קיין
 מוירע נישט. מיר וועלן זיי אינא א שיינעם טאָג אזוי פארשליסן,
 אז זיי וועלן שוין מער די ליכטיקע שיינ נישט זען.

(עלזא האָט זיך שוין געלייגט. דער אלטער לעשט אויס דאָס ליכט.
 טונ אייוועלע שלאָגט א געדיכטע, רויטע שיינ.)

עלזא. זינג מיר, זיידע, דאָס לידעלע „עלדאָראַדאָ“.

(דער אלטער זעצט זיך אפ א גירעיק בענקעלע לעבן עלזאס
 בעטל.)

דער אלטער. (זינגט).

ווייט איבער הונדערטער, טויזנטער זיילן —
פארנעם א לאנד מיט גילדענע זיילן.
מיט זילבערנע ביימער, מיט דימענט־קאסקארן.
דאָס לאנד אָט דאָס דאָזיקע הייסט „עלדאָראַדאָ“.
(ער שפילט צו אפ דער פלייס, דאן זינגט ער וויטער.)

שטייען פאלאצן אין לאנד „עלדאָראַדאָ“.
די דעכער — פון גאָלד. פון זילבער — די ראנדן.
די שויבן — קרישטאָלן. די ווענט — אלעבאסטער.
די גאסן — מיט גאָלד און מיט זילבער געפלאסטערט.
(ער שפילט צו אפ דער פלייס, דאן זינגט ער וויטער.)

גילדענע פערדון און...

עלזא. זיידע! ווו געפינט זיך דאָס דאָזיקע שיינע לאנד עלדאָראַדאָ?
דער אלטער. דער ווייסט.

עלזא. עכ, ווען איך טרעפ אָט דאָס דאָזיקע לאנד, וואָלט
איך אָנגענומען פולע קעשעניעס מיט גאָלד און מיט זילבער, און
צוויי קוישעלעך מיט דימענט און בריליאנטן, און — דער מאמען
געגעבן, און דעם טאטן געגעבן, און דעם זידן, און דעם טאטן
כאוויירן, און — דער מאמעס... כאווערטעס... (זי רעדט אים.)
וואָלט געוועזן גענוג ברויט אין שטוב... און גענוג קארטאָפֿל...
(זי דערט אנטאָמב.)

דער אלטער. (זינגט).

גילדענע פערדון און זילבערנע טאָלן.
און טיכט מיט פערל, און בערג מיט קרישטאָלן.
און ספאשעט אפ זילבערנע פערדער א סטאדע
מיט גילדענע לעמער פון לאנד עלדאָראַדאָ.
(ער שפילט צו אפ דער פלייס. עלזא שאַטט שוין טיפ. דער
אלטער זינגט שוין גיט מער און שפילט שוין גיט מער. אין דער
הילקע שטופט ער אָן טאבאק און פארויכערט מיט א קויל פֿון
ער סונעם אייזעלע.)

עלזא. (פון שלאָם.) זיידע... ווו געפינט זיכ... דאָס שיינע
ילאנד... עלדאָראַדאָ?

דער אלטער גייט צו צו איר אמ די שפיציסינגער אונ דעקט זי
אינ. אינ צימער הערשט א טיפע שטילקייט. דער אלטער רויכערט.
זינע שווארצע אויגן סינקלען אינעם פאס רויטע שיינ. עמעצ
קלאפט אינ טיר. דער אלטער כאפט זיכ אום פונ אָרט. ער עפנט.)

דער אלטער. דו, מארגאריטא?
מארגאריטא. איכ, טאטע.

(עס קומט אריין מארגאריטא — עלזאס מאמע. זי איז א יונגע
פרוי. זייער א שיינע. אן ארבעטער.)

דער אלטער. אונ ווו איז הענריכ?
מארגאריטא. ער קומט גלייכ. דאָס קינד שלאָפט שוין?
זי האָט עפעס געגעסן? די שאפע איז פוסט.

(זי גייט צו צו עלזא. זי דעקט זי אינ. זי קושט זי לאנג. דאן
רוקט זי צו גאָענט צום בעטל דאָס שפאניר-הענטל אונ
דרייט ארויס די שיינ. עס הערנ זיכ טריט. עס קומט אריין הענ-
ריכ — עלזאס פאָטער — אן ארבעטער. מיט אימ צוזאמען קומען
אריין עסלעכע ארבעטער.)

הענריכ. נו, אלטער?

(ער גייט צו צום שפאניר-הענטל אונ קוקט אריבער צו עלזא.)

דער אלטער. ווידעראמאָל געווען די וועדמע.
מארגאריטא. וואלגאלע?
הענריכ. וואָס האָט זי געהאָלט?
דער אלטער. קיין פאדזאמלונגען זאָל דאָ ניט זיינ.
מארגאריטא. נו?
דער אלטער. כ'האָב זי ארויסגעטריבן.
הענריכ. גוט געטאָן, אלטער.

(ער גייט זיכ צו צום אלטן אונ זאָגט אימ אפן אויער.)

דו ביסט גרייט? היינטיקע נאכט הייבט זיך עס אָן...
דער אלטער. היינטיקע נאכט? וויפל אזייער?
הענרייך. עס וועט זיין א סיגנאל. די זאוואָדנ וועלן פּיפּן.
מארגאריטא. זיצט, כאוויירימ. טאטע! בא דיר איז אלץ
אין אָרדענונג?

דער אלטער. אלץ.
אן ארבעטער. די וועדמע האָט גאָויגט באמערקט?
דער אלטער. גאָרניט.
א צווייטער ארבעטער. וויפל זינענ פאראן ביקסנ?
הענרייך. ס'וועט קלעקן.
א דריטער ארבעטער. אלטער! ס'ביסל קויעכ האָסטו
נאָך?

דער אלטער. ס'וועט קלעקן.
א פערטער ארבעטער. עס דארפ גיין, ווי א קאָנ-
ווייער.
דער אלטער. ס'וועט גיין.

(ס'איז שטיל. אלע זיצן אין דערווארטונג. אלע זינען אָנגע-
טרענגט. מיטאמאָל דערהערט זיך א פּיפּער. אונ א הודעניש.
דאָס פּיפּן אונ הודענ די ווייער סאבריקן אונ זאוואָדנ.)

מארגאריטא. כאוויירימ!..
הענרייך. דער סיגנאל!
די ארבעטער. אלטער! אפּ דינן פּאָסטנ!

(דער אלטער לויפט צו צו דער וואנט. ער כאפט אראָפּ טעלמאנס
פּאָרטעט. עס באווייזט זיך א רובילניק. הענרייך שטעלט זיך אוועק.
אינמיטן צימער. דער אלטער שליסט אַפּן דעם רובילניק. איז דיל
עפנט זיך א לאַך אונ איז איז אויגנבליק ווערט הענרייך פאר-
שוונדן איז דער טיפּעניש, אונ דער דיל איז שוין ווידעראמאָל
גאנץ ווי געווען. דער אלטער שליסט נאָכאמאָל אַפּן דעם רוביל-
ניק, אונ הענרייך דערשפּיגלט ווי טונגנער דער ערד מיט עסלעכע
ביקסן איז די הענט. ווידער דער רובילניק. הענרייך איז ווידער

אינגעזונקען, און אָט באוויזט זיך זיך אפּ דאָס גני — אָט מיט
ביקסן, אָט מיט גארטלעך. פּאַטראָנעס, מיט האַנט־גראַנאַטן, מיט
דעוואָלוציען. טאַגאָריטאַ נעמט דאָס אלץ איבער פּונעם הענריכט
הענט און טיילט עס פּאַנאַדער צווישן די אַרבעטער. דער אלטער
פּיפּקעט די ליוולקע און אַרבעט באַמ רובּילניק אָן אומהער, מיט א
קאַלטער קאַנצענטרירטקייט און אויסגעמאַסטנקייט. אינ גאס הערט
זיך א שיסער, געשרייען. עס טופּען פּערד, עס יאָגן רייטערס.)

ד י א ר ב ע ט ע ר . גיכער, אלטער, גיכער!
— הענריכ! דו זאמסט זיך צו לאנג אינ קעלער!
— מארגאריטא! דערלאנג פאטרענעס!
— מיר — גראנאטן!
— געווער וועט קלעקן?
מ א ר ג א ר י ט א . ס'וועט קלעקן!

(עס לויפט אריין די באלעבאָסטע פונעם הויז — וואלגאלע. זי
בלעבט שטיין אינמיטן ציימער. די האָר זינגען בא איר צעפאַמלט.
די אויגן איבערגעקערט. זי פאָכעט מיט ביידע הענט.)

ו ו א ל ג א ל ע . (שרייט) מערדערס! אויסוורפן! בא מיר אינ הויז
א נעסט פונ בונמארעס!

(עלזא האָט זיך אופגעכאַפט. זי כאפט אפּ זיך גיך ארום די קאַלדערע,
און אַן אינגעהילסע אינ דער קאַלדערע לויפט זי צו צו דער
מוטער.)

מ א ר ג א ר י ט א . (אָנלאָדנדיק די ביקסן.) גיי לייג זיך, עלזא.
גיי, טאַכטער מיינע. (זי לאָרט אָן די ביקסן און איינצייטיק קוישט זי עלזא.)
לייג זיך, טייערינקע מיינע. (זי זוכט אינ קעשענע, אירע הענט ציטערן פונ
איינעניש. זי געמינט, זי נעמט ארויס א בוסערבראָד.) נא, טעכטערל, עס, גיי
אינ דיין בעטל און עס.

ו ו א ל ג א ל ע . (שטייט נאָך אלץ אינמיטן ציימער און פאָכעט מיט דירדארע
הענט און שרייט.) מערדערס! אויסוורפן! בונמארעס!

(דער אלטער שליסט איינ דעם רובילניק, און וואלגאלע ווערט
אינגעזונקען אינ דער טיפעניש אונטערן דיל.)

די ארבעטער גוט געטאָן, אלטער.

(דער אלטער שליסט נאָכאמאָל איינ דעם רובילניק, און עס דער-
שײַנט הענריכ מיט די לעצטע צוויי ביקסג. ער איז ארומגעארטלט
מיט פאטרענעס. איינ ביקס גיט ער מארגאריטענ.)

הענריכ. כאוויירימ! — פאָרויס! —

(אלע יאָנג ארויס אפ דער גאט. הענריכ באמערקט עלזאנ. ער
הייבט זי אופ אָן ווערטער. ער טוליעט זי צום הארצנ. ער קושט
זי. ער לאָזט זי צוריק אראָפ אפ דער ערד. ער שרײַט אויס: —
מארגאריטא! — און לויפט ארויס אפ דער גאט.)

מארגאריטא. (קושט און האלדוט עלזאנ.) טאטע!... דאָס קינד
לאָז איכ אפ דיר. היט זי אָפ. אויב מיר וועלן זיכ ניט אומקערן,
טאטע, זאָלסטו זײַן פאר איר ניט נאָר א טרײַער זיידע, נאָר אויב.
א טרײַער פאָטער און א טרײַע מאמע.

(דער אלטער קושט ווארגאריטענ. ער שווייגט ווי א שטומער.)

מארגאריטא. דער זיידע, עלזא, וועט דיר זינגען לידע-
לעכ. „עלדאָראדאָ“ זינג איר, טאטע, „עלדאָראדאָ“.

(זי לויפט ארויס. עלזא גייט צו צו דעם אלטנ. זי גיורקט זיכ
איינ אינ זײַן שויס, אינ צימער איז שטיי.)

עלזא. זיידע... דאָרטנ... איכ האָב מוירע.

(זי ווייזט אפן דיל.)

דער אלטער. פאר וועמענ?

עלזא. פאר דער וועדמע...

דער אלטער. זי איז דאָכ פארשפארט, און דו ביסט דאָכ
מיטן זיידנ.

עלזא. דו וועסט אנשלאָפן ווערן — וועט זי ארויסקריכנ...

דער אלטער. ניינ, מיין קינד. איכ וועל גיט אנשלאָפן

ווערן. איכ וועל וואכ זײַן א גאנצע נאכט.

(ער טראָגט צו עלזאג צום בעטל. ער לייגט זי אַנידער. ער דעקט זי אײַנ. ער הענגט צוריק אום טעלמאנס פּאַרטרעט. דאג נעמט ער די פלייט און לעשט אויס די שײַנ. ער זעצט זיך צו אפּן נידע-ריקן בענקעלע. דאָס אייוועלע באַניסט אים מיט שײַנ, ער זינגט.)

— וויינט איבער הונדערטער, טויזנטער מיליִן —

פאראנען א לאנד מיט גילדענע זיילן.

מיט זילבערנע ביימער, מיט דימענט־קאסקאדן.

דאָס לאַנד אָט דאָס דאָזיקע הייסט „עלדאָראַדאָ“.

(ער שפילט צו אפ דער פלייט. עלזא שאַפט אײַנ. אויך דער אלטער לאַזט, זינגענדיק, אראָם דעם קאָפּ אלצ נידעריקער. ער זינגט שויב קוימ־קוימ. ער דרעמלט אײַנ.)

— שטייען פאלאצן אין לאנד... עלדאָראַדאָ... —

(דער אלטער איז אינגעשלעפּן. די רויטע שײַנ פונעם אייוועלע גיסט זיך אין דער שטיקלייט פונעם צימער. אין דער שײַנ וויגט זיך דער שאַטן פונעם אלטן, וועלכער שלאַפט זיצנדיק — מיט דער פלייט אין דער האנט. פונדריסן דערטראָגן זיך שיטערײַענ.)

דאָס צווייטע בילד

אינ צוויי טעג ארום. דאָס צימער ווערט איצט באוויזן פון דער גאס. אפן פאָדער־גרונט—א שמאָל געסל, וואָס שלענגלט זיך אונדזער זיך העט־ווייט. לעבן טראָטוואר — א צען שפאן פון צימער—שטייט אן איינערנער מיסט־קאסטן. אינ צימער געפיר־געבן זיך עלוא אונדזער אלטער. מיטן געסל גייט א פרוי. זי גייט אריין אינ צימער. דאָס איז א שכינע—אן ארבעטער. זי שטעלט אוועק אפן טיש א טעפל קארטאָפֿל, ברויט, א פאָר ציבע־דעס. זי גלעט עלואן.

די פרוי. עסט.

(דער אלטער אונד עלוא עסן געשמאק.)

דער אלטער. ווי האלט עס מיט אונדזערע?
די פרוי. זיי האלטן זיך נאָך ווי־ניט־ווו. אָבער...
דער אלטער. דער אופשטאנד איז פארשפילט.

די פרוי. פארשפילט.

(עס קומט אריין אן ארבעטער. ער גיט איבער דעם אלטן א צע־טעלע אונד לויסט באלד ארויס. דער אלטער לייענט איבער דאָס צעטעלע. ער בלייבט זיצן מיטן ביסן אינ מויל.)

דער אלטער. (צו דער פרוי.) גייט!

די פרוי. וואָס איז געשען?

דער אלטער. איר דארפט דאָ איצט ניט זיין.

(ער פירט אָפ די שכינע אָן א זיט אונד זאָגט איר אפן אויער,
אז עלוא זאָל ניט הערן.)

דער אופשטאנד איז דורכגעפאלן. הענריכ און מארגאריטא -
זיינען ארעסטירט. אונדזער ווינונג האָט מען אנטדעקט.
די פרוי. עפשער מיטנעמען עלזאן צו אונדז?
דער אלטער. מע דארפ ניט. זי וועט בלייבן מיט מיר. גייט!

(די שכינע גייט אוועק. דער אלטער ווארפט אריין דאָס צעטעלע
אין אייוועלע. עלזא עסט. דער אלטער איז אומרוק. ער שטייט
סארקלערט.)

עלזא. זיידע...

דער אלטער. (ציטערט אויס.) וואָס, הא, וואָס, עלזא? (ער קוקט
מיט אומרו אין שויב.)

עלזא. ווען וועט שוין קומען די מאמע מיטן טאטן?
דער אלטער. די מאמע? ... מיטן טאטן? ...
עלזא. יאָ.

דער אלטער. ווען זיי וועלן קומען? ...
עלזא. יאָ.

דער אלטער. וועלן קומען! וועלן קומען! וואָס דען -
זיי וועלן ניט קומען? (פלוצעט שטרענגט ער אָן דעם בליק אין פענצער
און טוט א געשריי.) אָט! אָט! כ'האַב דאָך דיר געזאָגט, עלזא. זע
נאָר, ווער עס גייט! אָט גייען זיי דאָך! אי די מאמע, אי דער
טאטע!

(אינ געסל באווייזן זיך מארגאריטא און הענריכ. זיי איילן זיך.
זיי קוקן זיך ארום. אָט זיינען זיי שוין אין צימער.)

עלזא. (סאלט צו צו זיי.) מאמעלע, פאפעלע, מאמע!
הענריכ. דאָס צעטעלע באקומען?
דער אלטער. באקומען.

מארגאריטא. אונדז איז געלונגען ארויסצודרייען זיך
פונעם ארעסט.
הענריכ. מע שפירט אונדז נאָכ. מיר דארפן פארשווינדן.
מיר לויפן.

דער אלטער. ווהינ?

מארגאריטא. מיר הייסנ אלייני ניט ווהינ.

הענריכ. מעגלעך, קיינ טשעכאָסלאָוואַקיע, אונ מעגלעך, אי-
בער אונ אנדער גרענעצ.

מארגאריטא. ווהינ די אויגן וועלן טראָגן. נאָר אנט-
לויפן מוזן מיר. מיר זיינען אריינ אפ א סעקונדע געזעגענע זיכ...
מיטן קינד...

הענריכ. עלזא!... (מער זאָגט ער גאַרניט. ער קושט זי אונ וויסט.
אויס א טרער.) אלטער! די שכינים ווייסן וועגן אלץ. זיי וועלן
זאָרגן. פאר דיר. פארן קינד. מארגאריטא! קומ.

(מארגאריטא דריקט עלזאן צום הארצן. זי שלינגט די טרערן. הענריכ
אונ מארגאריטא זיינען שוין אפ דער שוועל. דער אלטער קושט זיכ
מיט זיי. אָט זיינען זיי שוין אינדרויסן. זיי לויפן. זיי סארשווינדן.)
אינ צימער הענגט דער טרויער. ס'איז שטיל. דער אלטער אונ
עלזא שטייען ווי טארהילצערט. זיי קוקן מיט ווייטיק אפ דער
סארמאכטער טיר. אינ א וויילע ארום באנעמט עלזא, וואָס דאָ
איז סאָרגעקומען. זי פאלט צו צום אלטן.)

עלזא. זידע!

(זי כליפעט. דער אלטער טרייסט זי אָן ווערטער. אונ דאן עפנט זיכ
פלוצעם די טיר, אונ עס באווייזט זיכ צוויי פאָליצאָנטן. עלזא
טוליעט זיכ צו צום אלטן. דער אלטער אונ עלזא רוקן זיכ אפ צו-
ריק. די פאָליצאָנטן גייען אפ זיי. א לאנגע שטומע באגעעניש.)

א פאָליצאָנט. דאָ ווינט הענריכ שטרויס?

דער צווייטער פאָליצאָנט. אונ מארגאריטא שטרויס?

דער אלטער. יאָ.

ביידע. ווו זיינען זיי?

דער אלטער. איכ ווייס ניט.

ביידע. בעסער זאָג דעם עמעס, אלטער.

דער אלטער. איכ ווייס ניט.

איינער. אָט זי... ווי רופט מען דיכ, מיידעלע?

עלוא. עלוא.

דער צווייטער. און וויפל יאָר ביסטו אלט?

עלוא. זיבן.

איינער. און וווּ איז דיין פאפּע?

עלוא. איך ווייס ניט.

דער צווייטער. און דיין מאמע?

עלוא. איך ווייס ניט.

ביידע. איז קומ מיט אונדו.

דער אלטער. וווהינ?

ביידע. אין פאָליציי.

דער אלטער. דאָס קינד? נאָך וואָס?

ביידע. אלס מאשקן!

דער אלטער. (טוליעט זיך צו עלואן, ער איז גרויזאם.) איר זינט

פונ זינען אראָפּ? ס'איז דאָך א פיצל קינד! איך וועל זי אייך

ניט געבן.

איינער. מיר וועלן זי אליין נעמען.

דער צווייטער. און דו וועסט קומען מיט איר טאטער

מאמע נאָך איר, וועלן מיר זי דיר אָפּגעבן. עלוא.

(איינער נעמט עלואן פאר דער האנט. דער צווייטער קוקט אויס-
פרוונדיק דעם אלטן אינ די אויגן אריין. אין דעם אלטנס אויגן
בליצט אופ א געדאנק. ער רוקט זיך לאנגזאם צו דער וואנט.
אינ איין אויגנבליק כאפט ער אראָפּ טעלמאנט פאָרטעט און
שליסט איין דעם רובילניק. דער פאָליציאנט, וואָס איז געשטאנען
אינמיטן צימער, ווערט פארשווונדן אונטער דער ערד. דער דיל
האָט זיך סארמאכט און איז ווידער גאנצ. דער צווייטער פאָלי-
ציאנט איז פונ שרעק אומגעפאלן. עלוא האָט אויסגענוצט
דעם טאָמענט. זי איז ארויס פונ צימער אפּ דער גאס. די גאס
איז פוסט. זי קוקט זיך ארום: וווּ זאָל זי זיך באהאלטן? זי דער-
זעט דעם אייזערנעם מיסט-קאסטן. זי לויפט צו צו אימ. זי
שטרענגט אָן אלע אירע קויבעס און הייבט אופ די אייזערנע
דעק. זי שפרינגט אריין אין קאסטן און סארמאכט זיך. דער אל-
טער קוקט אינ טענצטער. ער האָט דאָס אלץ צוגעזען. ער אָטעמט

לייכט אָפּ. ער שמייכלט, דערווייל איז דער צווייטער פּאָליציאַנט
געקומען צו זיך, ער לויפט צו צו דער וואַס אונג שליסט איינ
דעם רובילניק. פונגטער דער ערד וואקסט אויס פאר זינע אויג
אנ אויסגעשמירטע פרוי, א צעשוירבערטע, א פארזעעניש. דאָס
איז די ווערמע, די באקעבאָסטע פונג הויז — וואַגאלע. דער פּאָ-
ליציאַנט דערשרעקט זיך אפ טויט. ער כאפט זיך פארן רעוואָל-
ווער אונג הייבט אָן צו פּיפּן. ער קוקט זיך איינ אינ דער פרוי.
ער דערקענט זי. -

פּאָליציאַנט. (שרייט אויס.) מאדאם וואַגאלע!

(זי פאלט כאַטשעס אינ זינע הענט. דער אלטער שטייט באַ-
טענצטער אונג שמייכלט. דער פּאָליציאַנט דערמונטערט וואַגאלענ.
ער פרעגט בא איר:)

זיי... זיינען דאָרטן?

(ער באווייזט אפן דיל.)

וואַגאלע. ווער?

דער פּאָליציאַנט. הענריכ אונג מארגאריטא שטרויס?
וואַגאלע. ניינ. דאָרטן איז פאראנ בלוין איינ מענטש.
דער פּאָליציאַנט. יאָ? פאראנענ?.. איינ מענטש?.. ווער,
זעלכער?..

וואַגאלע. א פּאָליציאָמאן.

דער פּאָליציאַנט. הא, יאָ... מיינ שעפ איז דאָרטן!..

(ער ווייט אָפּ דעם שווייט פונעם שטערנ. ער לויפט צו צו דער
וואַנט. ער נעמט אָן דעם רובילניק. אינ דער זעלבער צייט בא-
שליסט וואַגאלע זיך אַפצוטראַגן פונדאנענ. זי קוקט מיט שרעק
אפן דיל, זי גייט אפ די שפיצמינגער, זי הייבט עטוואָס אונג
דאָס קלייד מיט ביידע הענט אונג גייט, ווינגניק זיך, ווי א דראַט-
בייערנ. אויג אז זי קומט צו דעם אָרט, ווו דער דיל עפנט זיך, —
טוט זי א שפונג אריבער מיט א מוירעדיקן קוויטש. אז דער
פּאָליציאַנט דערהערט דעם קוויטש, פאלט ער אונג פונג שרעק.
ער שפרינגט אָבער באלד אונג כאפט זיך פארן רעוואָלוער
אונג פארן פּיפּל.)

וואָס טוט זיך דאָ, צום טייל!

וואלגאלע איז שוין אָבער אינ צימער ניטאָ. זי איז אנטלאָפֿן.
דער אלטער שטייט באַם פענצטער און שטייכלט. ענדלעך שליטט
דער פּאָליצאַנט איין דעם רובליניק און סונדערט דיל דערשטיינט
דער צווייטער פּאָליצאַנט, ער גלייבט זיך אויס די ביינער. ער
רייניקט זיך אָפּ. ביידע ווישן זיך אָפּ דעם שווייס, טוען מעסט אָן די
היטלעך איבער די אויגן, שטעלן ארויס די ברוסטן און ווענדן
זיך צום אלטן).

— קום!

דער אלטער. אלס מאשקן? כע־כע־כע.
ביידע. אלטער! מע וועט דיר שוין דאָרטן דערקלערן.
געגאנגען! (אָט זיינען זיי שוין אפּ דער גאס.) די פּאָליצאַנטן געמען ארויך
די רעוואָלוציאָנען! פּאַרויס!

דער אלטער גייט פּאַרירט. די פּאָליצאַנטן גייען אים נאָך מיט
די היטלעך איבער די אויגן. דער אלטער נעמט ארויס פֿון דער
קעשענע די ליולקע און דעם טאבאק. ווען ער גייט פארביי דעם
מיסט־קאסטן, טרייסלט ער אויס די ליולקע, קלאפנדיק מיט איר אינ
דער אינווערנער דעק פונעם קאסטן. ער קלאפט אינ דער דעק
און שטייכלט. דאָס געזעגנט ער זיך מיט עלואן. אָט זיינען זיי
שוין פארבייגעגאנגען דעם מיסט־קאסטן. אָט זיינען זיי שוין באַם
ראָג. ערזא הייבט לאנגזאם אום די דעק און קוקט ארויס. זי זעט,
ווי מע פירט דעם אלטן. אינ דער זעלביקער צייט שטעלט זיך
דער אלטער אָפּ און קערעוועט זיך אויס מיטן פּאַנעם צו די
פּאָליצאַנטן).

ביידע. פּאַרויס!

דער אלטער. איך וויל בלויז פארויכערן. דער ווינט
שלאָגט אינ פּאַנעם אריין.
ביידע. אלטער! מאכ עס גיכער!

(דער אלטער פארויכערט און שמייכלט צו עלזאן. עלזא שטרעקט ארויס א שטיקל האנט און גריסט אים. דער אלטער ענטפערט איר מיט א גרוס אינדערלומטן. די פאליציאנטן קוקן זיך ארום. עלזא לאָזט שנעל אראָפּ די דעק פונעם קאסטן, דער אלטער מיט די פאליציאנטן זינגען שויב פארשוונדן. עלזא קריכט ארויס פון איר באהעלטעניש. זי לויפט אריין אין צימער. זי בלייבט שטיין אינמיטן דער פוסטקייט. זי קוקט אפ די נאקעטע פיר ווענט. זי זעצט זיך צו א פארקלערטע. זי טראכט און עפעס באשליסט זי. זי הייבט זיך האסטיק אום. זי נעמט צונויף אייניקע זאכן. זי מאכט א קליינעם קלומעק. זי בינדט אים ארונטער אפ אירע אקס-לען. זי באטראכט נאָכאמאָל דאָס פוסטע צימער און הייבט אָן זינגען אין דער שטיל.)

ע ל ז א . (זינגט.)

ווייט איבער הונדערטער, טויזנטער מיליאָן —
פאראיען א לאנד מיט גילדענע זיילן,
מיט זילבערנע ביימער, מיט דימענט-קאטקארן.
דאָס לאנד אָט דאָס דאָזיקע הייסט, עלדאָראַדאָ.

שטייען פאלאצן אין לאנד עלדאָראַדאָ,
די דעכער — פונ גאָלד. פונ זילבער די ראנדן.
די שויבן-קרישטאָלן. די ווענט-אלעבאסטער.
די גאסן — מיט גאָלד און מיט זילבער געפלאסטערט.

(זי ווענדעט זיך אין אלע זיטן פונעם צימער.)

בלייב געוונט, היים דו מינע. בלייבט געוונט, ליבע וויי-
קעלעך. ניטאָ די מאמע. ניטאָ דער טאטע. ניטאָ דער זיידע. איך
גיין אוועק. איך גיין זוכן דאָס שיינע לאנד עלדאָראַדאָ. (זי הייבט
אום טעלמאנס פארטרעט. זי קושט אים.) בלייב געוונט, טעדי טעלמאן.
(זי דריקט אים צום הארצן.) אז איך וועל קומען אין דעם שיינעם לאנד
עלדאָראַדאָ, וועל איך דיין בילד איינפאסן אין א ראם פונ דימענטן
און בריליאנטן.

(זי נעמט מיט זיך טעלמאנס כילר. אָס האָט זי שוין פארלאָזט
דאָס ציימער. אָס איז זי שוין אַם דער גאס. עס שנייט. זי בלייבט
שטיין אינמיטן גאס. ווהיני זאָל זי גיין? עס אַלס סארבני
א מענטש. זי פרעגט:)

וואו איז דער וועג צום שיינעם לאנד עלדאָראַדאָ?

(דער מענטש אַלס זיך. ער גייט סארבני. ער באַמערקט זי ניט.
אָס גייט נאָך א מענטש. זי פרעגט.)

וואו איז דער וועג צום שיינעם לאנד עלדאָראַדאָ?

(אַבער אויך דער דאָזיקער מענטש גייט סארבני. ער אַלס זיך.
ער באַמערקט זי ניט. אָס גייען אנקעגן צוויי מענטשן. זי
פרעגט:)

וואו איז דער וועג צום שיינעם לאנד עלדאָראַדאָ?

(די צוויי מונטשן שטעלן זיך אָפּ. זיי קוקן זיך איבער.)

**דער ערשטער. (צום צווייטן.) עלדאָראַדאָ? דוכט זיך פאראן
א קאפּע-הויז, וואָס טראָגט דעם דאָזיקן נאָמען?
דער צווייטער. יאָ. קאפּע. עלדאָראַדאָ. גיי, מיידעלע,
גלייך, און דערנאָכדעם פארנעם זיך אַם רעכטס...**

(עלזא גייט. עס פאלט צו די נאכט. א געדריכטער שניי מיסט זיך
מיט דער טונקלקייט מונעם אָונט. עלזא גייט לאנגזאם, לאנג-
זאם—בארג ארום. אַם אירע אקסלען—דער קלומעק, און צום
הארצן דריקט זי טעלמאנס בילר.)

דאָס דריטע בילד

א וועג צווישן פעלדער. א ברונעם. א גראָבער פיליאָריקער
דעמב — אינגאנצן אן אויסגעוויילטער. איב הינטערגרונט — א הויז
כער בארג, אונ גידעריקער — א סאָל. ס'איז נאכט. א זומער-נאכט.
אפן שפיצ בארג גייט אום די לעוואָנע. עס ווערט ליכטיקער.
צוזאמען מיט דער לעוואָנע באווייזט זיכ אפן שפיצ בארג — עלזא.
זי בלייבט שטיין העט-אויבן א דערטרונקענע איב לעוואָנע-שטיב.
עס גייט איר אַנקעגן א פויער. ער שטעלט זיכ אָפּ אונ
באטראכט זי.

דער פויער. ווהינג גייט עס א מיידעלע איינע אליין באנאכט?
עלזא. קיינ עלדאָראַדאָ.
דער פויער. ווו געפינט זיכ דאָס דאָזיקע דאָרפ? קיינ-
מאָל פונ אזא דאָרפ ניט געהערט.
עלזא. ס'איז ניט קיינ דאָרפ, נאָר א לאנד.
דער פויער. אזוי... א לאנד!
עלזא. טונ גאָלד אונ זילבער; דימענטן אונ בריליאנטן.
דער פויער. אזוי... גאָלד אונ זילבער? דימענטן אונ
בריליאנטן?
עלזא. וואלגערן זיכ דאָרטן אפ די גאסן!
דער פויער. אפ די גאסן? וויזשע געפינט זיכ עס אָט
דאָס גליקלעכע לאנד?
עלזא. ווייט... איבער הונדערטער, טויזנטער מיליאן... א
גוטע נאכט.
דער פויער. א גוטע נאכט, מיידעלע. דו גייסט דיר וויי-

טער? און איך וועל דאָ איבערנעכטיקן.

(עלוא לאָזט זיך באַרג אַראָפּ. דער פּויער קוקט איר לאַנג נאָך.
עלוא ווערט פאַרשווונדן אין טאָל. דער פּויער מאכט זיך א געד-
לעגער טונ שטרוי אפּן שפיץ באַרג. ער זיצט א ווילע אינ
שטרוי און דערנאָך ציט ער זיך אויס מיט די הענט צוקאָפּט
און קוקט אין הימל אַרײַן.)

(אינ דער זעלביקער צײַט הערט זיך אונטן א גערויש. עס בא-
ווייזט זיך א כאַפּטע ציגײַנער. צווישן זיי — אַן אלטע ציגײַנערטע.
זי סירט א בער אַם א קײט. די ציגײַנער שטעלן זיך אָפּ באַמ
ברונעם.)

א ציגײַנער. אָט דאָ וועלן מיר נעכטיקן.

(די ציגײַנער צעלײַגן זייערע זאַכען. אייניקע שעפּן אָן וואסער פּונ
ברונעם און טרינקען. די אלטע ציגײַנערטע פּויעט אָן דעם בער.
די יונגע ציגײַנער צינדן אָן א שײַטער. די אלטע ציגײַנערטע בינדט
צו דעם בער צום ברונעם. זי גיט אים עסן און זי רעדט צו אים.
אינ דער זעלביקער צײַט באווייזט זיך עלוא. זי דערזעט די ציגײַ-
נער און דעם בער און דערשרעקט זיך. זי באהאלט זיך הינטערן
גראָבן דעמב.)

די ציגײַנער טע. (צום בער.)

— אוי דו בער, מײַן ליבער בער,
ביסט שוין אלט און ביסט שוין שווער.
און דו קאָנסט גיט טאַנצן מער!

קאָנסט נאָר פרעסן, קאָנסט נאָר זויפּן,
קאָנסט נאָר פּאַפּן אינעם שטרוי.
כױועל א יאָנגע בער מיר קויפּן —
ער זאָל טאַנצן אָט אזוי.

(זי טאַנצט און זי זינגט.)

— בערעלע, בערעלע — האָפּ, האָפּ, האָפּ!
אָם אזוי, פאַרײַס דעם קאָפּ!
און דאָס פּיסעלע —

אינ דער הויכ!
 און א פייקעלע —
 פון בויכ!
 און אינ בייכעלע —
 פויק, פויק!
 און מיט קעהעלע —
 א בויג!
 און מיט אייגעלע —
 א גלאנצ!
 און א טענצעלע —
 א טאנצ!

בערעלע, בערעלע — האָפּ, האָפּ, האָפּ!
 אָט אזוי פארניס דעם קאַפּ!

(עלזאנ פארכאפט די ראָזיקע סצענע. אָבער זי שרעקט זיכ. זי דער-
 זעט, אז דער דעמב איז אויסגעהוילט — קריכט זי אריינ אינערווייניק.
 זי שטעקט ארויס דעם קאַפּ און קוקט זיכ צו מיט א שמייכל, ווי
 דער בער עסט און טאנצט. דער שיטער ברענט. ארומ און ארומ
 האָבנ זיכ אויסגעזעצט די ציגינער. די מענער רויכערנ. די
 פרויענ ווארפנ צווייגלעך אינ סניער אריינ.)

איינ ציגינער טע. וואָס איז אזוי אומעטיק? דערלאנגט
 א ליד!

(די ציגינער זינגענ. צום אָנהייב שטיי, און דערנאָכ — וואָס-
 אמאָל שטארקער.)

— פּרונזע ווערדע — גרינע פלעטער...
 אפּ א בוימ ארוםעקלעטערט
 האָט דער בער נאָכ האָניק זיסנ —
 האָבנ בינענ אימ צעפיסנ.
 או — ליא — ליא.

אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.
אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא

אַפּ, פּע דרומור — איבער וועגנ...
איבער וועגנ גיסט אַ רעגנ.
פונעם רעגנ מיט די בליצן
וועלן וואקסן פיצערִיצעס.
אר־לײַא — לײַא,

אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא,
אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.

פרונזע ווערדע — גרינע בלעטער...
האַט דער בער אראָפּגעקלעטערט.
פיצערִיצעס ניט געגעסן...
אוי, דעם האַניק ניט פאָרעסן...
אוי-לײַא-לײַא.

אוי — לײַא-לײַא, אוי — לײַא-לײַא.
אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.

אַפּ, פּע דרומור — איבער וועגנ...
אויב איר האַט דעם בער באגעגנט —
לאָזט אים גריסן, לאָזט אים גריסן
פונעם האַניק פונעם זיסן...
אר־לײַא-לײַא.

אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.
אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.

— אַ יונגע ציגלִינערטע ספּרינגט אום און לאָזט זיך איב אַ טאנץ —
איב דער שײַנ פונעם שײַטער. די איבעריקע זינגע און פליעס-
קענ צו.)

— אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא
אוי — לײַא-לײַא. אוי — לײַא-לײַא.

די שטילקייט פון דער נאכט ווערט אופגערווערט מיט צענדליקער ווייטע אַפּקלאנגען פונעם ציגיינערשן ליד. דער פויער, וואָס איז געשלאָפּן אפּן שפיץ באַרג, האָט זיך אופּגעכאַפּט און זיך אופּגע-זעצט. עלוא שטייט די גאַנצע צייט אינעם אויסגעהוילטן דעמב און קוקט זיך צו. זי איז באַגייסטערט פון דעם, וואָס זי זעט און הערט. נאָר אָט ווערט שוין דער שייטער אלץ קלענער און קלע-נער. די ציגיינער זינגען מער ניט, טאַנצן מער ניט. זיי רוען אָפּ.

א ציגיינער. און ווהינ — מאָרגן? שוין די גאַנצע וועלט אויסגעוואַנדערט. אלע לענדער אויסגערייזט. ווהינ-זשע וועלן מיר מאָרגן ווייטער גיין?

עלזא. פאַרעסט זיך און זי טוט א זאָג מיט באַגייסטערונג) קיין על-דאָראַדאָ... (און זי דערשרעקט זיך.)

די ציגיינער. (מיינען, אז דער ענטפער איז געקומען פון אינעם פון זיי, און זיי פרעגן אלע איבער.) עלדאָראַדאָ?

די אלטע ציגיינער טע. ווער האָט עס געוואָגט „עלדאָ-ראַדאָ“? פאַראַנען, פאַראַן און לאַנד...

(עלזאס אויגן ווערן ברייטער. זי הערט זיך אופטערקומן איין.)

די אלטע ציגיינער טע. א לאַנד פון גאָלד און זילבער, פון די מענטשן און בריליאַנטן.

די ציגיינער. און בריליאַנטן...

די אלטע ציגיינער טע. און דאָס דאָזיקע לאַנד איז אַרום-גערינגלט מיט א פעסטן מויער. און וועכטער שטייען און היטן, אז קיינער זאָל איין לאַנד ניט אריינגיין און קיינער זאָל פון לאַנד ניט ארויסגיין, — וועכטער מיט קרומע שווערן...

די ציגיינער. מיט קרומע שווערדן ..
 די אלטע ציגיינער טע. אונ אינ דעם דאָזיקן לאַנד הערשט
 דער גרויסער קארליק, וואָס זיינ נאָמען איז מאַקסאַ. אונ מאַק-
 סאַ האָט קיינמאָל אינ זיינ לעבן קיינ בער ניט געזען.
 די ציגיינער. קיינ בער? ...

די אלטע ציגיינער טע. אונ דעם גרויסן קארליק מאַק-
 סאַ האָט זיך זייער פארוואָלט זענ א בער. האָט מאַקסאַ דער
 גרויסער קארליק באפוילט צו זיינ סוויטע אונ צו זיינע וועכטער
 מיט די קרומע שווערדן: — אויב איר וועט זענ א מענטשן מיט
 א בער — זאָלט איר עפענען פאר אימ די טויערן אונ אימ ברענ-
 גען צו מיר — איניינעם מיטן בער. וועל איך זענ א בער אפ מיינ
 לעבן, אונ דערפאר וועל איך יענעם מענטשן שענקען אויצרעס
 מיט גאָלד אונ מיט זילבער אונ זעק מיט דימענטן אונ בריי-
 ליאנטן.

די ציגיינער. אונ ברייליאנטן...

דער שייטער דערברענט אונ לעשט זיך אויס. די ציגיינער ציען
 זיך אויס אפ די בעלעגערס אונ יזווינגן. דער בער ליגט מיטן קאָפּ
 צווישן ביידע לאפּעס. אויך עלוזן וויל שוין שלאָפּן. זי גענעצט.
 פונעם דעם ארויס שטעקט זי אויס ביידע הענט ארום אונ ציט
 זיך אונ ראַסטעט זיך. זי לאָזט זיך לאַנגזאָם אראָפּ אינ דער טיפּ-
 קייט פונעם אויסגעהוילטן דעם. איר קאָפּ ווערט פארשווונדן. זי
 באווייזט זיך ניט מער. זי שלאָפּט שוין אינעם דעם. אונ ארום
 איז שטיל, שטיף. אכץ שלאָפּט. דאן באווייזט זיך אפן שפיץ בארג א
 גרינגירוייער מאַן. דאָס איז דער אלטער — עלזאס זיידע. ער גייט
 מיט א טאַרבע אפ די פלייצעס אונ מיט א לאנגן שטעקן. ער
 שטויסט זיך אָן אינ פויער, וואָס שלאָפּט אפן שפיץ פארג אינ
 שטרוי.

דער אלטער. זאָג מיר, גוטער מענטש, צי האָסטו ניט גע-
 זען דאָ פארבייגיין א קליין מיידעלע?
 דער פויער. א קליין מיידעלע? געזען.
 דער אלטער. געזען?! ווהיגן, ווהיגן איז זי געגאנגען?

ד ע ר פ ו י ע ר . א ה י נ א י ז י ג ע נ א ו נ ע נ . ב א ר ג א ר א פ .

(דער אלטער שפאנט האסטיק אוועק. ער גייט בארג־אראָפּ. ער
ווערט פארשוונדן אין טאָל. אויך דער פויער האָט זיך אוסגע־
הויבן און איז אוועק. עס טאָגט. די צייגמער וואכט אום. זי נע־
מען צונויף זייערע זאכן. זי גייען אוועק. די לעצטע גייט די אל־
טע מיטן בער. די צייגמער פארשוונדן.
די ערשטע שטראלן פון דער זון. זי פאלט אפ די האָ־
לעוועשקעס פונעם שטיקער.

פון דעם באהיזט זיך עלזאס קאָפּ. זי רימט זיך אויס די
אויגן. זי דערוואכט. זי קוקט זיך ארום: די צייגמער זיגעט שוין
מער נישט. זי קריכט ארויס פונעם בוים. זי גייט צו צום ברונעם
און וואשט זיך ארום. זי דערזעט, אַז ארום און ארום וואקסן
בלומעלעך. זי גייט אָנרייטן בלימעלעך. זי פארשוונדט.

איז דער זעלביקער צייט באהיזט זיך עלזאס זייער. ער
שטעלט זיך אָפּ באַך ברונעס און וואשט זיך ארום. דאָס זעס
ער זיך צו אונטערן דעם און בינרט זיך איבער די שיכ. עלזא
קומט מיט א גאנצן פאק פּעלד־בלימעלעך. זי זעצט זיך אויב אונ־
טערן דעם, נאָר פון דער צוהיטער זייט. דער דעם איז זייער
א גראָבער, און איינער באַמערקט ניש דעם צוהיטן. דער אל־
טער פארבינדט זייער שיכ, און עלזא טאכט א בוקעט פון
בלומען. די בלומען, וואָס זיגעט געבליבן, לייגט עלזא אוועק
איז דער זייט. דער אלטער באַמערקט זי צופעליק און ער נעמט
זי צו זיך. ביי דע זיגעט שוין פארטיק. ביי דע שטייען גלע־
צייטיק אום. ביי דע לאָזן זיך גלייכצייטיק גיין: עלזא — רעכטס;
דער אלטער לינקס. ביי דע גייען מיט בלומען איז דער האנט. ביי דע
שמעקן די בלומען. די דיסטאנצ צווישן ביי דע ווערט אלץ בריי־
טער איז ברייטער. אָס ווערן זי ביי דע פארשוונדן — עלזא אפ
רעכטס און דער אלטער אפ לינקס.)

דאָס פערטע בילד

א ראנד פון א געדיכטן וואלד. א גרינע לאַנקע. ארום און ארום
זעט מען ניט קיין לעבעדיק באשעפעניש. עס באווייזט זיך עלזא.
זי איז זייער מיד. קוים וואָס זי גייט. איר קליידל איז שוין זייער
צעריסן און סארלאטעט. פון די שיכלעך קוקן ארויס די באַרוועסע
טינגער. זי זעצט זיך אנידער אין גראַז. זי באטראכט אירע צערי-
טענע שיך, דאָס צעפליקטע, סארלאטעטע קליידל.

ע ל ז א. (וינגט שטיל.)

וואנדערט אום א מיידעלע —
א מידע און א מאטע,
אַן מאמען און אַן טאטן.
די שיכלעך, דאָס קליידעלע —
א לאטע אפ א לאטע.

ווען מיט מיר מיינ מאמע איז,
וואָלט איך דאָך געהאט געוויס
א קליידעלע — א ריינס,
א שיכלעך — א שיינס.

וואנדערט אום א מיידעלע —
א מידע און א מאטע,
אַן מאמען און אַן טאטן.
קיין שיכלעך, קיין קליידעלע —
א לאטע אפ א לאטע.

(זי ווערט אנשלאָפּן. פונ וואָלד באַחזיזט זיכ א פרוי. די פרוי איז זייער א שיינע. זי איז אָנגעטאָג אין א פרעכטיק דורכזיכטיק קלייד מיט שלייערן. אפּן קאָפּ — א בלומען־קרענצל. זי איז זייער ענלעך אפּ מאַרגאריטאן — עלזאס בוסער, ווי צוויי טראָפּן וואַסער. דער כילעך איז נאָר איבן די קליידער. נאָך דער שיינער פרוי באַחזיזט זיכ פונ וואָלד דרין מירלעך. זי ווילען אָנגעטאָג אין פאַרשיידנ־פאַרביקע דורכזיכטיקע קליידער. אפּ די קעפּ — בלומען־קרענצלעך. אלע מיר דערשיינען טאַנצנדיק.)

(דער אינהאַלט פונעם טאַנצן איז אזא: די דרין מירלעך ווילען אָן דער שיינער פרוי אפּ עלזאן, וועלכע שלאַפּט אין גראָז. די שיינע פרוי טאַנצט צו צו עלזאן, בייגט זיכ אָן איבער איר אונ קוסט זי ליכטט אין שטערן. אזוי — עטלעכע מאָל, ביזוואַען עלזא הייבט זיכ לאַנגזאַם אונ אונ שטרעקט אויס די הענט צו דער שיינער פרוי.)

ע ל ז א. מאמע... מא...

(אינעם טאַנצן באַטיליקט זיכ שוין אלע פינט. די שיינע פרוי באַחזיזט, טאַנצנדיק, עלזאן א ניי קליידערע, א זעלטנ שיינע. די מירלעך באַחזיזט איר, טאַנצנדיק, נייע שיינע שיכלעך, זעקעלעך, א קליין קרענצל בלומען. עלזא שטרעקט די הענט נאָך די אלע שיינע זאַכע. די שיינע פרוי מיט די דרין מירלעך טאַנצט אַזעק אין וואָלד אריין. עלזא טאַנצט נאָך זיי. באַלד דערשיינט די שיינע פרוי צוריק. זי טאַנצט אליין. עטוואָס שפּעטער דערשיינען די דרין מירלעך. זיי טאַנצט אינפירן. אין דאן טאַנצט פונ וואָלד ארויס — עלזא. זי איז איצט שוין אָנגעטאָג אינעם נייעם שיינעם קליידערע, אין די נייע שיכלעך אונ אפּן קאָפּ א בלומען־קרענצל. זי זעט אויס ווי א זומער־פייגעלע, — ווי א שמעטערלינג. אָבער אין דער צייט, ווען עלזא איז דערשיינען פונ וואָלד, איז די שיינע פרוי מיט די דרין מירלעך פאַרשוונדן געוואָרן. עלזא טאַנצט אליין. זי טרויערט. זי בענקט. זי טאַנצט אלעמאָל צו צום וואָלד מיט אריסגעשטרעקטע הענט.)

מאמע...

אונ פּלוצעם דערשרעקט זי זיכ.
פונעם וואָלד באַחזיזט זיכ א ציגלנערטע, וואָס מירט א בער.
עלזא קוקט זיכ צו צו דער ציגלנערטע: ניין, ניין. דאָס איז ניט די ציגלנערטע פונעם טרויערדיקן ציגל. דאָס איז נאָר וואַגאַלע: —

די דארע, צעטויבערטע, ביזע וואלגאלע! די ווערטע! מיט דער
לאנגער גאז. מיט די שארפע, שפיציקע ציינער. עלוא טרעט אָפּ
א דערשראָקענע.

דו אַל ג אַל ע. (צום בער.) אוי, דו בער, מײַנ ליבער בער,
ביסט שוין אלט און ביסט שוין שווער,
און דו קאַנסט ניט טאנצן מער!
קאַנסט נאָר פרעסן, קאַנסט נאָר זויפן,
קאַנסט נאָר פאַפּן אינעם שטרוי!
כ׳וועל א יונגן בער מיר קויפן —
ער זאָל טאנצן אָט אזוי.

(זי זינגט און טאנצט.)

בערעלע, בערעלע — האָפּ, האָפּ, האָפּ!
אָט אזוי פאַרייט דעם קאַפּ!
און דאָס פיסעלע —
אינ דער הויכ!
און א פּייקעלע —
פונ בויכ!
און אינ בייכעלע —
פויק, פויק!
און מיט קעפעלע —
א בויג!
און מיט איינצלע —
א גלאנצ!
און א טענצעלע —
א טאנצ!

בערעלע, בערעלע — האָפּ, האָפּ, האָפּ!
אָט אזוי פאַרייט דעם קאַפּ!

(עלוא שטייט א דערשראָקענע. וואלגאלע דערזעט עלואן. זי שרייט
אויס:)

זע נאָר: א זומער־פייגעלע! א שמעטער־לינג!.. ארי, ניין!
ס'איז דאָך עלֹוא!

עלֹוא. וואַלאַלע!

וואַלאַלע. אוי גאָר — דו, עלֹוא... ענדלעך האָב איך דיך
געפאָקט! איצט — צערעכענען וועל איך זיך מיט דיר. פאר דיין
טאטן, פאר דיין מאמען און פאר דיין זיידן!
(זי ווענדעט זיך צום בער.)

בערקע, בערקע, בערקעלע.

כאפ זי אָן באַם גערעלע —

קריגסטו א צוקערקעלע!

דער בער. בהו — הו...

וואַלאַלע. כאפ זי אָן באַ פיסעלע —

קריגסטו באלד א שיסעלע

מיט יאָרערלעך פונג ניסעלעכ!

דער בער. בהו — הו...

וואַלאַלע. כאפ זי אָן באַ הענטעלע —

קריגסטו באלד א קענדעלע

מיט דימענטן און רענדעלעכ!

דער בער. בהו — הו...

וואַלאַלע. שלינגסטו איינן דאָס מיידעלע,

מיטן שיינעם קניידעלע —

קריגסטו זיכע קניידעלעכ!

דער בער. מיט האַניק?

וואַלאַלע. אזאדע! א פאָלאַנעק,

פול מיט ריינעם האַניק!

דער בער. גוט...

מיידעלע, מיידעלע, קומ אהער —

צו דעם גוטן שיינעם בער!

עלֹוא. בערעלע, בערעלע, כוועל ניט גיין,

ווייל מיך שרעקן דינע ציין!

דער בער. מיידעלע, מיידעלע, קום צו מיר —
וועל איך גיין א טאנצ מיט דיר!
עלזא. בערעלע, בערעלע, טאנצ אליין,
ווייל מיך שרעקן דינע ציין!

דער בער טאנצט צו צו איר. עלזא אנטלויפט. זער בער לויפט
איר נאָך. אָס־אָט כאַפּט ער זי. נאָר פּלוצעם שפּרונגט פּונ וואַלד
ארויס א ריז און פּאַרסטעלט דעם בער דעם וועג. דער ריז איז
זייער ענלעך צו הענרויכנ — עלזאָס פּאַטער, ווי צוויי טראָפּן וואַ-
סער. דער כּילעק איז נאָר איב די קליידער. און אָנגעטאָג איז
דער ריז איב קליידער, וואָס זינענ זייער ענלעך צו די קליידער
פּונ א רויטארטייער. אז וואַלנאלע דערזעט דעם ריז — מאַכט זי א
געוואַלד איב אנטלויפט. אויך עלזא איז אנטלאָפּן, און צווישן ריז
טייט בער פּאַרבינדט זיך א קאַמפּ. ענדלעך כאַפּט דער ריז דעם
בער און פּאַרוואַרסט אימ אפּן האַלד-אינ-נאַקן און שפּאַנט מיט
איב אוועק איב וואַלד ארײַנ. די גינע איז ליידיק. פּונעם וואַלד
דערטרעגט זיך דאָס רוישן פּונ צעבראַכענע בייסער און צווינג
און דער געשריי פּונעם בער. און איב א וויילע ארום וואַרפט
דער ריז ארום אפּ דער בינע די אָפּגעשוּנדענע פּעל פּונעם בער.
און דאן פּאַרשווינדט דער ריז. פּונ איב זײַט בינע באווייזט זיך —
עלזא, און פּונ דער אנטקעגנדיקער זײַט — וואַלגאלע. אז וואַלגאלע
דערזעט די פּעל פּונעם בער, וואַרפט זי זיך ארום אפּ איר און
קלאָגט און וויינט.)

וואַלגאלע. דערהאַרבעט דעם בער!... ניטאָ מער קיין בער!...
וויאזוי וועל איך איצט קומען צום גרויסן קאַרליק מאַקסאַ, אז
איך האָב ניט קיין בער... אז ניטאָ מער קיין בער...
(זי דערזעט עלזא.)

הא! שולדיק איז דאָס דאָזיקע שמעטערלינג! ווארט, ווארט-
צו זומער-פייגעלע! איך וועל זיך מיט דיר באלד צערעכענען!

זי פּאַקט א נעצל, מיט וועלכען די קינדער כאַפּן שמעטערלינגען,
און הייבט זיך אָן יאָגן נאָך עלזא. זי זערגרייכט זי און פּאַר-
וואַרסט אפּ איר האָס נעצל. דאן נעמט זי די פּעל פּונעם בער און
מיט זי אָן אפּ עלזא.)

אַט אזוי! איצט האָב איך מיר נאַכאַמאָל א בער! קומ,
קומ, בערעלע!

(זי שלעפט זי פאר דער קייט.)

וואָס, דו ווילסט נישט גיין? ווו איז די בייטש?

(זי כאפט די בייטש און סארמעסט זיך מיט איר אפ עלואנ.)

עלזא. וווהינ ווילסטו מיך פירן?
וואלגאלע. קיין עלדאראדאָ! צום גרויסן קארליק מאַקסאַ!
עלזא. קיין עלדאראדאָ?... גוט. גוט. איך וועל שוין גיין.
איך וועל שוין גיין. שלאַג מיך נישט. איך גיי. קומ, קומ קיין
עלדאראדאָ...

(וואלגאלע גייט סאָרויס, און עלוא איז דער פעל פונעם בער גייט
איר נאָך אפ דער קייט. זיי ווערן ביידע פארשוונדן. איז דער
זעלבער צייט הייבט זיך אום א סאָרהאנג און עס באווייזט זיך א
סאסיווער טויער איב א גראָבער וואנט — ווי א פעסטונג. אפ דער
וואנט שטייט א וועכטער מיט א שפאקטיוו. אונטן באט טויער
שטייט א צווייטער וועכטער מיט א קרומער שווערד. ביידע וועכ-
טער זינגען זייער ענלעך צו זיי צוויי פאָליצאנטן פונעם צווייטן
בילד — ווי צוויי טראַפּ. וואסער. דער כילעק איז נאָר איב די
קליידער. אפן טויער איז מיט גרויסע גילדענע אויסזעס אָנגעשריבן
דאָס וואָרט „עלדאראדאָ“. דער וועכטער, וואָס שטייט אפ דער וואנט
און קוקט איב שפאקטיוו, — טוט זיך מיטאַמאָל א וואָרפ און הייבט
אָן שרײַען.)

דער וועכטער. (פיונינג.) אוי. — אוי. — אוי. — א בער! א
בער! א בער!

דער וועכטער. (פונונט.) — א בער? ווו? ווו? ווו?
דער וועכטער. (פיונינג.) — ער גייט גלייך צו אונדו! —
אוי. — אוי. — אוי. — א בער! א בער! א בער!

(ביידע בלאָזן איב די טראַמפּייטן און ווערן זיך מיט א נעשריי
איב אלע פיר זייטן.)

ביידע וועכטער. א בער!

א בער !

א בער !

א בער !

זאָנט אָן די פסורע דעם גרויסן קארליק מאַקסאַ : עס גייט
צו אונדז א בער ! עס קומט צו אונדז א בער ! אָט איז ער שוין,
דער בער !

עס עסנט זיך דער טויער, אונט עס שיטן זיך ארויס מאָדנע מענטשן
אין טעשונדיקע קליידער. צווישן זיי זינגען פאראן אויך קארליק
לעך מיט לאנגע ווייסע בערד, זיי האווען ארום. זיי קוקן איינער
איבערן צווייטנס קאָפּ. זיי האלטן אין איין פרעגן: — ווו? ווו?
אוו? איז דער בער? דאן באווייזט זיך א סערענגע מאָדנע סאָל-
דאטן, מיט אויירינגלעך און מיט פאנצערס, מיט רינגעל אין די
נעז און מיט פּעדערן אפּ די קעפּ. די קארליקעס, די איבעריקע
מענטשן אין די סאָלדאטן שטעלן זיך אויס אין צוויי רייען. דאן
באווייזט זיך א טעשונדיקער אַרקעסטער מיט פּריקע אינסטרומ-
מענטן. עס טוט א רונער א שרעקלעכער מאַרש. ענדלעך נאָר
ווייזט זיך פונעם וואַלד וואַלאַלע מיטן בער. עס ווערט א געפיל-
דער און א געשריי. מע שפּרינגט און מע קוויטשעס און מ'איז
אויסער זיך. מיט גרויס פאראד פירט מען דורך וואַלאַלען מיטן
בער דורכן אַמענעט טויער. א קלאָנג שפּרינגט פאָרויס און האלט
זיך אין איין קוילען און ברעכט. נאָכן קלאָנג — דער אַרקעסטער.
נאָכן אַרקעסטער — די סאָלדאטן מיט די אויירינגלעך און מיט די
פּעדערן. נאָך די סאָלדאטן — וואַלאַלע מיטן בער. נאָכן בער —
די קארליקעס מיט די לאנגע ווייסע בערד. נאָך די קארליקעס —
דער איבעריקער אוילעם. אלע שרייען און גוואלדעווען.

אַל ע. צום גרויסן קארליק מאַקסאַ ! צום גרויסן קארליק מאַקסאַ !

(אז אלע זינגען שוין פארטיינגעגאנגען — פארמאכט דער וועכטער
דעם טויער און סארשליסט אים מיט אן אומגעהויערן גרויסן
שלאָס.)

דער וועכטער. (פונונטן.) האָסט געזען א מינ בער?
דער וועכטער. (פונויבן.) דאָס ערשטע מאָל אינ לעבן זע
איך א בער.

דער וועכטער. (פוננטן). שוין איינמאל א בער!

(פלוצעמ באוויזט זיך דער ריז, וועלכער איז אָנגעטאָן אין קיין דער, וואָס זינען ענלעך צו די קליידער פון א רויטארמיער, און די שיינע פרוי, און די דרין מיירלעך, און דער אלטער מיט דער פלייט.)

דער וועכטער. ווהינ?
די שיינע פרוי. קיין עלדאָראַדאָ.
דער וועכטער. קיין עלדאָראַדאָ טאָר קיינער ניט אריינקו-
מען!

די שיינע פרוי. פארוואָס?
דער וועכטער. א געזעצ אזא פון גרויסן קארליק מאַקסאָ.
דער ריז. עפנט דעם טויער!
דער וועכטער. פאר קיין פרעמדע ווערט דער טויער ניט
געעפנט!

דער ריז. וועל איך אימ אליין עפענען!
דער וועכטער. וועל איך דיך טויטן!

(דער ריז לאָזט זיך צום טויער. דער וועכטער גיט אימ א קלאפ מיט דער קרומער שווערד איבערן האלדזיאנינאקן. די שווערד ברעכט זיך אָבער באלד איבער אפ צווייען. נעמט דער וועכטער, וואָס שטייט אפ דער וואנט, א גרויסן שטיין און ווארפט אימ אַפּ אפּן קאַפּ סונעם ריז. ווערט דער שטיין צעשמעטערט אפ שטיקלעך, און דעם ריז זאָל עס אָנהייבן אדן. שפרינגען ביידע וועכטער ארום אפ אימ, נעמט דער ריז זיי ביידן אָן סאר די קעלנער און הייבט זיי אופ אינדערלופטן — טעלעבענדען זיי ביי דע מיט זיי מיט און שריינען.)

ביידע וועכטער. אוי. אוי. לאָז אָפּ! מיר וועלן שוין מער ניט.

(לאָזט זיי דער ריז אָפּ — אנטלויפן זיי אין וואלד אריין טייל-אויסנבויען. שפארט זיך דער ריז אָן אינעם טויער און שטופט אָפּ איין העלפט וואנט אין דער רעכטער זיך און די צווייטע העלפט

וואנט אינ דער לינקער זייט. דאן אנטפלעקט זיך סאר די אויג א
 גאס מיט צוויי אליעג זילבערנע און גילדענע ביימער. און די
 טראָטווארן שעמערירן און פינקלען, ווייל זיי זיינען געפלאסטערט
 מיט דימענט און בריליאנטן, און אינ דער טיפ, אינ הינטערגרונט,
 זעט זיך אַן א פאלאצ מיט גילדענע קאָלאָנעס, זילבערנע טרעפּ
 און קריסטאָלענע שוויבן. נאָר אונטער די גילדענע און זילבערנע
 ביימער זיצן בינטלעך מענטשן — אַרעמע, הונגעריקע, פּלאַטע, אָפּ-
 געריסקענע. דער ריז, און די שיינע פרוי, און די דריי מיידלעך און
 דער אלטער מיט דער פלייט גייען צו צום ערשטן בינטל מענטשן.)

דער ריז. ווער זיינט איר?
 די מענטשן. מיר זיינען די אינוואווינער פונעם לאנד על-
 דאָראָ.

די שיינע פרוי. פארוואָס זיינט איר אזוינע פלאסע?
 די מענטשן. מיר זיינען הונגעריק.
 דער אלטער. אינעם גילדענעם לאנד—הונגעריקע מענטשן?
 די דריי מיידלעך. נאקעטע און פאָרוועסע?
 די מענטשן. די אויצרעס, וואָס מיר האָבן געשאפן, — גע-
 הערן ניט צו אונדז.

דער ריז? און זיינע באגלייטער. צו וועמען דען?
 די מענטשן. צום גרויסן קארליק און צו זיין סוויטע.
 דער ריז. ווו ווינט ער, דער גרויסער קארליק?
 די מענטשן. אינ יענעם פאלאצ.
 דער ריז. מיר וועלן זיך נאָך זען!
 די מענטשן. ווער ביסטו?
 דער ריז. דער ריז.
 די מענטשן. ווען וועלן מיר זיך זען?
 דער ריז. עפּשער נאָך היינט!
 די מענטשן. ווו?
 דער ריז. דאָרטן, ווו איר וועט הערן עס שפילט א פלייט,
 אהינ זאָלט איר קומען.

(דער ריז מיט זײַנע באַגלייטער גייען מיט דער לענג פונג דער
גאס. זיי דערנענטערן זיך צום פאלאצ. נאָך זיי גייען נאָך די
מענטשן — די הונגעריקע און בלאַסע, די נאקעטע און באַרוועסע.
אַט זײַנען זיי שוין אס דער העכסטער טרעפּ, וואָס פירט צום
אַרײַנגאַנג אין פאלאצ. די אָרעמע שטייעב פּונגטן.)

ד ע ר ר י ז . (ווענדעט זיך צו די מענטש.)

— אז די פלייט וועט שפילן!..

די מענטשן. (פונגטן.) אז די פלייט וועט שפילן...

דאָס פינפטע בילד

אינעווייניק איז פאלאצ. א גרויסער זאל, וואָס בלענדט די אויגן מיט גאָלד און זילבער, מיט די מענטשן און ברייטאנטן. אויבנאָן שטייט א טראָן. דער זאל איז פּוּסט. נאָר אַט באווייזט זיך דער ריז און זיינע באגלייטער. זיי קוקן אויס דעם זאל. אומעטומ באַגעגנט זיי א קאלטע שטילקייט. פּלוצעם דערהערן זיך טריט. דער ריז און זיינע באגלייטער באהאלטן זיך אונטער די פאָרהאנגען. איז זאל קומט אריין עפעס איינער א מענטש, ווייזט אויס, א מיניסטער, און צוזאמען מיט אים א קארליקל.

דער מיניסטער. די פרוי מיטן בער וועלן זיך געפינען אַט דאָ הינטער דעם דאָזיקן פאָרהאנג. דו וועסט שטיין לעבן זיי און וועסט זיי היטן. אז איך וועל ענדיקן מיין באגריסונג צום גרויסן קארליק—דארפסטו באַלד פאנאנדערציען דעם פאָרהאנג און ארויס— פירן צום טראָן די פרוי מיטן בער. פארשטאנען? דער קארליק. פארשטאנען.

(ביידע עפענען די טיר און עס קומט אריין וואלגאלע מיטן בער. דער קארליק פירט זיי ארונטער הינטערן פאָרהאנג און פארבלייבט מיט זיי דאָרטן. דער מיניסטער גייט ארויס און מאַמאכט נאָך זיך די טיר. דער ריז, די שיינע חרוי, די דריי מידלעך און דער אלטער מיט דער פלייט גייען ארויס פון זייערע באהעלטענישן. דער ריז ווינקט צו זיי, אז זיי זאָלן זיין שטיל. ער פארשווינדט הינטערן פאָרהאנג, ווו עס געפינט זיך דער קארליק און וואלגאלע מיטן בער. לויט די באוועגונגען פונעם פאָרהאנג זעט מען, אז דאָרטן קומט פאָר א קאמפ. אינגיכט פלייט וואלגאלע ארויס פון הינטערן פאָרהאנג און פאלט אפן דיל. נאָך וואלגאלען פלייט אויך

ארויס ו'ער קארליק. שריינען קאָנען זיי ניט אונ זען זעען זיי גאָר-
 ניט-ניט, ווייץ דער ריז האָט בא זיי בייזן פארבונדן די אויגן אונ
 דאָס מוול. דער פאָרהאנג באוועגט זיך אלץ, אונ באַרד שפרינגט
 ארויס — עלזא. זי לויפט צו צו דער שיינער פרוי. די שיינע פרוי,
 דער אלטער אונ די דרין מירלעך קושט זי אונ גלעטט זי.
 דאן באווייזט זיך דער ריז. ער הייבט אפ וואַלאַלען אונ דעם
 קארליק אונ פירט זיי צוריק ארונטער הינטערן פאָרהאנג אונ דאָרט
 פארבלייבט ער שויג מיט זיי. עס הערן זיך שטימען אונ טריט.
 די שיינע פרוי, עלזא, דער אלטער אונ די דרין מירלעך באהאלטן
 זיך. עס קומט אריין די סוויטע מיטן גרויסן קארליק מאַקסאָ. דער
 גרויסער קארליק איז אָנגעטאָן פונ קאָפּ ביז די פיס אין גאָר.
 זיינ באַרד איז אויך א גילדענע. דאָס פאָנעם איז אויך פונ גאָר.
 אונ זיינע הענט זיינען אויך פונ גאָר. דער גרויסער קארליק זעצט
 זיך אשן טראָן, דער אָרקעסטער שפילט דעם שרעקלעכען מאַרש,
 אונ די סוויטע שטעלט זיך אפ די קני. דאן הייבט דער מיניסטער
 אָן זיינ באגריסונג.)

**ד ע ר מ י נ י ס ט ע ר . ג ר ו י ס ע ר ק א ר ל י ק מ אַ ק ס אָ ! ה ע ר ש ע ר פ ו נ ע מ
 ל א נ ד ע ל ד אָ ר א ד אָ ! ז י ג ע ב ר י ט ט !**

(אז דער מיניסטער האָט געזען דעם ריז באגריסונג, ציט זיך פאנא-
 דער דער פאָרהאנג אונ עס באווייזט זיך דער ריז. ער שטייט אפ
 דער פעל פונעם בער, מיט אייב סוס אָנגעשפארט אפן בערס
 קאָפּ. הינטערן ריז זיצן איינגעקנוילט דער קארליק אונ וואַלאַלע
 מיט פארבונדענע אויגן אונ מיילער. אז די סוויטע דערזעט דעם
 ריז, באפאלט זיי א צאָרן אונ א שרעק. דער גרויסער קארליק
 מאַקסאָ שפרינגט ארום אפן טראָן אונ שטרעקט אויס א גאָלדענעם
 פינגער מיט א באפעל.)

ד ע ר ג ר ו י ס ע ר ק א ר ל י ק . כ ו י ט א י מ !

(די שיינע פרוי, עלזא, די דרין מירלעך אונ דער אלטער גייען
 ארויס פונ זייערע באהעלטענישן. קיינער וואגט ניט צוצוגיין
 צום ריז.)

**ד ע ר ג ר ו י ס ע ר ק א ר ל י ק . ט ו י ט א י מ !
 ד ע ר ר י ז . א ל ט ע ר ! ד י פ ל י י ט !**

דער אלטער עפנט די טיר פונעם פאלאצ, ער נעמט די פלייס,
ער שטעלט זיך אוועק אינ דער אָפענער טיר און הייבט אָן שפילן
אפ דער פלייס. אינ זאל רייסן זיך אריין די הונגעריקע און אָפֿ-
געריסענע מענטשן. עס הייבט זיך אָן א קאמפ. דער גרויסער
קארליק מיט זײַן סוויטע טרעטן אָפֿ, די אָרעמע פארפּאָלגן זיי.
די זאל ווערט פּוּסט. עס בלייבן בלויז — דער ריז און עלזא.

ע ל ז א. ווו איז די שיינע פרוי?
ד ע ר ר י ז. פארשוונדן געוואָרן.
ע ל ז א. און דער גוטער אלטער מיט דער פלייס?
ד ע ר ר י ז. פארשוונדן געוואָרן.
ע ל ז א. איך בין אזוי מיד... און שלעפּעריק.

(דער ריז נעמט זי אפ די הענט אין טראָגט זי צו צימ טראָג. ער
בעט איר אויס מיט שיינע אויסגענייטע קיטעלעך.)

ד ע ר ר י ז. לייג זיך, מיידעלע. שלאָפּ זיך אויס-
ע ל ז א. דו ביסט אזוי ענלעך צו מיין טאטן... ווי צוויי טראָפּן
וואסער.

ד ע ר ר י ז. און ווי רופט מען דיין טאטן?
ע ל ז א. הענריכ... הענריכ שטרויס...

(זי דרעמלט אײַן.)

ד ע ר ר י ז. און ווער איז ער, דיין טאטע?
ע ל ז א. א שוצבונדלער... אפ די באריקאדן... אינ ווינ... דו
ביסט אזוי ענלעך צו מיין טאטן... ווי צוויי טראָפּן וואסער...

(זי ווערט אנשלאָפּן. דער ריז שטייט אָנגעבויגן איבער איר און
בלעט זי. עס ווערט אלץ טונקלער, טונקלער. עס ווערט אינגאנצן
פּונצטער. — שטאָק פּונצטער. — סע זעט ניט גאַרנישט-ניט. און
אָט ווערט פּאמעלעך ווידעראמאָל זיכטיק. און אז עס ווערט שוין גוט
זיכטיק — איז קיין פּאלאצ מער ניטאָ. און קיין גילדענע אליענ
זינגען שוין ארייך מער ניטאָ. און ניטאָ מער קיין טויער מיט קיין סעס-
טונג. נאָר ווידעראמאָל זעט מען א ראנד פּונ א וואַלד. און לעבן
וואַלד — א גרינע לאַנקע. און ארומ-אונ-ארום זעט מען ניט קיין לע-

בעדיק באשעפעניש. און פונקט ווי אינאָנהייב פונעם פּרֶיערדיקב
בילד, זעט מען, ווי עלזא ליגט אפן גרינעם גראָז און שלאַפּט אזוי—
ווי זי איז אנשלאָפּן געוואָרן — אינ די צעריסענע שיכלעך און
אינ צעריסענע קליידל. און אָט באווייזט זי א רויטארמייער,
וואָס היט די סאָוועטישע גרענעצ, און ער באמערקט עלזא. ער גייט
צו צו איר, ער דערזעט טעלמאנס פּאַרטרעט, וואָס עלזא טוליעט,
שלאַפּנדיק, צום האַרצן.)

דער רויטארמייער. (צו זיך אלייג.) א קינד? ...

(ער הייבט זי אָן וועקן.)

מיידעלעע...

(עלזא עפנט אופ די אויגן. זי דערזעט, ווי איבער איר שטייט אָנ-
געבויגן א רויטארמייער. זי איז נאָך סארשלאָפּן. זי קוקט אים אָן
מיט א שמייעלעך, מיט דאנקבארקייט.)

עלזא. (צום רויטארמייער זייער היימיש.) דו ביסט אזוי ענלעך צו
מיין טאטן... ווי צוויי טראָפּן וואסער...

דער רויטארמייער. און ווי רופט מען דיין טאטן?
עלזא. כ'האַב דאָך דיר ערשט געוואָגט: הענריכ רופט מען
אימ, הענריכ שטרויס...

דער רויטארמייער. און ווער איז ער, דיין טאטע?
עלזא. אזוי גיכ האָסטו שוינ פארגעסן? כ'האַב דאָך דיר
ערשט נאָרוואָס געוואָגט: א שוּצבוּנדלעך... איז מיין טאטע... אפּ
די באַריקאדן... אינ וויין...

(זי דערזעט פּלוצעם איר צעריסן קליידל אינ די צעריסענע שיכלעך.
זי ווערט וואך. זי קומט צו זיך. זי שפּרינגט אופ. זי קוקט זיך
ארום...)

ווי בינ איך?

(זי באַטראַכט דעם רויטארמייער.)

ניין, ניין. דו ביסט גאָר אַן אנדערער! ווי בינ איך?

דער רויט ארמייער. אינ עס-עס-עס-ער. אינעם לאנד
פונ די ראטנ.

עלוא. אינ עס-עס-עס-ער? אינעם לאנד פונ די ראטנ?
דער רויט ארמייער. דיר האָט זיך געכאַלעמט אַ כאַלעם,
מיידעלע...

עלוא. יאַ... אַ כאַלעם... אזא ווונדערלעכער כאַלעם...

(עס דעהערט זיך מוזיק פונ א פלייט. א באקאנטע מעלאָדיע, די
ליר „עלדאָראָ“.)

עלוא. אוי... א פלייט...

(עס דעהערט זיך טריט. דער רויטארטייער כאפט זיך פאר דער
ביקס. עלזאנ שטעלט ער אפ גיך אוועק הינטער א בוימ.)

דער רויט ארמייער. אָט דאָ שטיי, מיידעלע. דיר זיך ניט
פונ אָרט!

(עס באווייזט זיך דער אלטער — עלזאס זידע. ער גייט אונ שפילט
אפ דער פלייט. דער רויטארטייער צילט אָן די ביקס. ער שרייט
אויס.)

שטיי! און ניט, וועל איך שיסן!

עלוא. (שפרינגט ארויס פונ הינטערן בוימ און שרייט אויס.) שייס ניט!
דאָס איז דאָך מיין זידע!

(זי לויפט אימ אנקעגן.)

דער אלטער. עלוא! קינד! מיידעלע מייןס!

(ער פאלט צו צו איר און קושט זי לאנג. זי פירט צו דעם אלטן
צומ רויטארטייער.)

עלוא. מיין זידע... מיין אלטער, גוטער זידע...

דער רויט ארמייער. אויך א שוצבונדלעך?
עלוא. געוויס! דאָס האָט ער דאָך אינ יענער נאכט גע-

האַלפּן טיילן געווער. דאָס האָט ער דאָך ארינגעוואָרפּן אין קע-
לער אריין די וועדמע און דעם פּאַליצימאן! געדענקסט, זיידע?

(זי טוליעט זיך צו אים.)

דער אלטער. ענדלעך האָב איך דיך געפונען, מיידעלע
מייןס!

(עס באווייזט זיך א צווייטער רויטארמייער. דער ערשטער גיט אים
איבער דעם פּאַסט.)

דער ערשטער רויטארמייער. קומט מיט מיר.

(דער רויטארמייער נעמט עלזאן אפ די הענט און לאָזט זיך גיין
באנאנד מיטן אלטן.)

עלזא. דו ווייסט, וווּ מיר געפינען זיך, זיידע?

דער אלטער. איך ווייס, איך ווייס, מיין קינד.

עלזא. א רויטארמייער! טאקע אן עמעסער רויטארמייער!

(זי נעמט פעסט ארום דעם רויטארמייער מיט ביידע הענטלעך פארן
האַרדן און דריקט אים פעסט צו זיך. זי קושט אים שטארק אין די
באקן, אין מויל, אין די אויגן. זי קושט אים, און זי לאכט, און
זי וויינט. אויב דער אלטער גייט און שמייכלט, און וויינט אלע
מאָל אָפּ א טרער פונעם אויג. זיי גייען צו דער אוואנסצענע.
און דער רויטארמייער טראָגט עלזאן אפ די הענט. און זיין פּאַנעם
איז באַלויבט מיט א שטילן הארציקן שמייכל. און אין הינטער-
גרונט איז געפליבן דער צווייטער רויטארמייער. ער שטייט פעסט
אפ דער וואך.)

דאָס זעקסטע בילד

אינ גאָרטנ פאר קולטור און אַפרו. א גאָלדענער זומער-סאָג. די קלאָנענ זײַנען דערטרונקען איב גילדענער שיין. עס שפאצירנ מענטשן דורכ באשטראַלטע אלייען. די בינע שטעלט מיט זיך פאָר א פראכטפולנ קינדער-פלאַצ. דאָס זאמר שימערט אפ דער זונ, ווי גאָלד. קינדער מיט באלויכטענע פענעמער, מיט ברוינע לײַבער שפילן זיך אפן קינדער-פלאַצ. אינ הינטערגרונט — א פרעכטיקער סאָנטאן. סטאטוען — ספאָרט-פיגורן, קלומבעס. בייטן בלומען. א יונגע לערערן שפילט זיך מיט די קינדער. עלזא און דער אלטער זײַנען אויך פאראן אפן קינדער-פלאַצ. זיי שטייען פונדערווייטנס. זיי קוקן, ווי די קינדער שפילן זיך, קלעטערן אפ די לייטערס, אפן טורניק. די יונגע לערערן גייט צו צו עלזאן.

די לערערן. און דו, מיידעלע, פארוואָס האַלסטו זיך פונדערווייטנס?

עלזא. איך בין מיט מיין זיידן.

די לערערן. פון וואָס פארא שול ביסטו?

עלזא. פון לעפּן דער בריק.

די לערערן. וואָס פאר א בריק?

עלזא. נו... דריי קווארטאלן בארג-אראָפּ פון וואָסן שאטנ-

רינג...

(די קינדער רינגלען ארום עלזאן און קוקן זי נייגעריק אָן.)

די לערערן. פון וואָסן שאטנרינג? קינדער! איר האָט גע-

הערט פון אזא שול?

די קינדער. גיין.

ניט געהערט.

דער אלטער. ווי האָבן זיי געקאָנט הערן, אז די שול
געפינט זיך אין ווינ!

די קינדער. אין ווינ?

די לערערן. אין ווינ? איר זינט פון ווינ? שוצפונדלער?
עלזא און דער אלטער. שוצפונדלער.

עלזא. איך בין שוין דאָ א כוידעש צייט. כ'האָב שוין אזוי-
פיל שיינע זאכן געזען. און איצט בין איך געקומען מיטן זיידן
אין גאָרטן... זיך שפילן.

די לערערן. געפעלט דיר בא אונדז אין פארבאנד?
עלזא. זייער.

די לערערן. פארוואָס געפעלט דיר דער ראטנפארבאנד?
עלזא. ווייל איך געפעל אימ!.. מיר איז דאָ גוט. פריילעך...
מיר וואָלט נאָך פריילעכער געווען, ווען מיין מאמע און מיין
טאטע זינגען אויך דאָ מיט מיר...

די קינדער. און ווו איז דיין מאמע און דיין טאטע?
עלזא. איך ווייס ניט...

(אם א וויילע ווערט שטיל. עלזא לאָזט טרויעריק אראָפּ דעם קאָפּ.
די קינדער קוקן אפ איר מיט טיפן מיטלייד.)

די לערערן. ווי הייסטו?

עלזא. עלזא.

די קינדער. קומ, קומ, עלזא, מיט אונדז — וועלן מיר צוזאמען
זיך שפילן. קומ, קומ מיט אונדז.

עלזא. איך בין מיטן זיידן.

די קינדער. וואָל דער זיידע אויך גיין! קומט, קומט, זיידע,

וועלן מיר זיך שפילן צוזאמען!

(דער אלטער לאכט: — כע... כע... כע... די קינדער צענען עלזאג
און דעם אלטן פאר די הענט. עס ווערט א ראָד. די קינדער
טאנצן. דער אלטער איז אויך אינמיטן.)

די לערער נ. און איצט — אין בלענזעניש!
די קינדער. אין בלענזעניש! אין בלענזעניש!

(די קינדער פארבינדן דעם אלטן די אויגן. די שפיל הייבט זיך אָן. ס'איז פריילעך. מע לאכט. דער אלטער וויל כאפן די קינדער און עס געלינגט אים ניט. ענדלעך כאפט ער עלזאן. מע בינדט אים אָפּ די אויגן. ער איז, ווי א קינד, צוסרירן. די שפיל ווערט פאָרגעזעצט, אָבער דאָס מאָל שוין אין הינטערגרונט. אין דער אלייע אפּ דער אוואנסצענע באוויזונ זיך הענריכ און מארגאריטא. זיי דערנעענטערן זיך צום קינדער-פלאצ. זיי קוקן, ווי די קינדער קלעטערן אפּ די לייטערס, אפּ טורניק. זיי באמערקן ניט די קינדער, וואָס שפילן זיך אין הינטערגרונט מיט עלזאן און מיטן אלטן.)

מארגאריטא. הענריכ! ס'ארא שיינע קינדער-וועלט אין דעם דאָזיקן גליקלעכן לאנד... און עלזא איז ווו? הונגעריק, באַרוועס, נאקעט — ווער זאָרגט עס איצט פון אירע טוועגן? ווער גיט איר עסן? ווער לייגט זי שלאָפן?

(מארגאריטא וויינט.)

הענריכ. מארגאריטא! וואָס טוסטו? ווייני ניט, מארגאריטא. עלזא איז דאָך געבליבן מיטן אלטן. מיר וועלן פארדינען די ערשטע סומע געלט, וועלן מיר זיי אריבערנעמען צו אונדו.

(זיי גייען לאנגזאם אוועק. זיי פארשווינדן צווישן די גיימער. אפּ דער אוואנסצענע באוויזונ זיך עלזא און דער אלטער.)

עלזא. זיידע... ס'ארא שיינע קינדער-וועלט אין דעם דאָזיקן גליקלעכן לאנד... און ווו זאָל איצט זיין מיין מאמע? און מיין טאטע?.. זיידע... איך בענק אזוי נאָך זיי...

(עלזא וויינט.)

דער אלטער. עלזא! וואָס טוסטו?! (ער ווישט איר אויט די אויגן.) ווייני ניט, קינד. דיין טאמע לעבט. דיין טאטע לעבט.

(פאווע.) איך בין דאָך אַ שלאָסער! איך וועל פארדינען די ערשטע סומע געלט — וועלן מיר זיי אריבערנעמען צו אונדז!

(עס קומען צו לויפן די קינדער מיט דער יונגער לערער.)

די קינדער. עלזא! דעקלאמירן קאָנסטו?
עלזא. ניינ.

די קינדער. אונ טאנצן?

עלזא. קאָן איך. אָבער... איך וועל ניט טאנצן.

די קינדער. טאנצ! טאנצ!

עלזא. מיר ווילט זיך איצט ניט טאנצן. אז מײַן מאמע און מײַן פאפּע וועלן קומען צו אונדז — וועל איך דעמלט טאנצן. אוי, וועל איך טאנצן!

די קינדער. נו, און זינגען קאָנסטו?

עלזא. זינגען... יאָ! זינגען קאָן איך. איך וועל פאר אייך

זינגען!

(די קינדער זינגען גליקלעך. זיי פליעסקען. זיי טאנצן אונטער אונ

פרייד.)

די קינדער. עלזא וועט זינגען!

עלזא וועט זינגען!

עלזא. א שלאָס־ליד. די ליד, וואָס מײַן מאמע פלעג מיר

זינגען, ווען זי פלעג מיך איינשלעפּן. „עלדאָראַדאָ“ הייסט די

ליד. זיידע... שפּיל!

(דער אלטער שפּילט אפּ דער פלייט. עלזא זינגט.)

ווייט איבער הונדערטער, טויזנטער מײַלן —

פאראנען א לאנד מיט גילדענע זײַלן.

מיט זילבערנע ביימער, מיט דימענט־קאסקאדן.

דאָס לאַנד, אָט דאָס דאָזיקע, הייסט „עלדאָראַדאָ“.

(דער אלטער שפּילט צו אפּ דער פלייט. אינ הינטערגרונט באַ

ווייזן זיך הענרייך און מארגאריטאַ. זיי באמערקן ניט די קינדער

מיט עלזאן. נאָר מאַרגאָריטא איז מיטאמאָל געוואָרן אופּמערקזאם.
זי האָט דערהערט עפעס א באַקענטע מעלאָדיע. עלזא זינגט וויי-
(טער.)

גילדענע פעלדונ און זילבערנע טאָלן,
און טייכנ מיט פערל און בעדג מיט קרישטאָלן.
און ס'פאשעט אפ זילבערנע פעלדער א סטאדע
מיט גילדענע לעמער פון לאנד עלראָראַדאָ.

(דער אלטער שפּילט צו אפ דער פלייט.)

מ א ר ג א ר י ט א. הענריכ! דעם טאטנס פלייט...
ה ע נ ר י כ. מאַרגאָריטא! עלזאס שטימע!

(מאַרגאָריטא לאָזט זיך לויפן. זי שרייט: -- עלזא! עלזא! זי לויפט
און זי זוכט מיט פייער איבן די אויגן. מיט איר צוזאמען לויפט
הענריכ. ביידע שרייען: -- עלזא! עלזא! און עלזא זעצט פאָר
איר ליד. נאָר אָט זיינען שוין הענריכ און מאַרגאָריטא אפן פאָר
דערגרונט. עלזא האָט זינגענדיק דערזען איר טאטן און איר
מאמען. זי זינגט, און אירע ליפן ציטערן. זי גלייבט זיך ניט. זי
זינגט און זי קוקט אפ הענריכ און מאַרגאָריטא. זי קוקט,
זי ברעכט די פינגער און זי זינגט. די קינדער און די לערערן
קוקן שטומ אפ עלזאן און אפ די צוויי מענטשן, וואָס שטייען
פונדערווייטנס מיט אויסגעשטרעקטע הענט אנקעגן עלזאן.)

מ א ר ג א ר י ט א א ו נ ז ה ע נ ר י כ. עלזא! טאַכטער!
ע ל ז א. מאמע! פאפע!

(זיי אָרעמען זיך לאנג מיט עלזאן און מיטן אלטן. אייניקע קינד-
דער קאָנען זיך ניט באהערשן. זיי ציען די טיכעלעך צו די אויגן.
אויב די יונגע לערערן באהערשט זיך קוימ. זי ווערט אָבער באלד
ערנסט.)

די לערערן. (שרייט אויס צו די קינדער.) טרערן?.. (און אליין וויינט
זי.) טרערן... גאָר?.. וועג עלטערן — שוצבונדלעך מיט קינדער —
שוצבונדלעך באַגעגענען זיך אינ זייער פאָטערלאַנד — איז דארפ

מען עס וויינענ? דאָס איז דאָך א יאָנטעוו! א פרייד א גרויסע!

דער אלטער. כאווערטע ליבע... איז לעבן זיינען אויך פאראנען טרערן—פונ פרייד... און בא מיר—פונ דער גרעסטער פרייד איז מיין לעבן...

די לערערן. וואָס-זשע איז אזוי שטיל געוואָרן, קינדער? די קינדער. ע"יא! עלזא! האָסט צוגעזאָגט טאנצן! אָט איז דיין טאטע. אָט איז דיין מאמע. טאנצ! מארגאריטא. האָסט צוגעזאָגט, טעכטערל? הענרייך. איז האלט וואָרט!

(עלזא טאנצט. זי טאנצט און זי לאכט, און טרערן גיסן זיך פון אירע אויגן.)

עלזא. (זינגט.) א שיינע לעגענדע, א שיינע באלאדע— פאר אַרעמע קינדער א טייטעלע—רייז. ניטאָ איז אינערגעז קיין לאנד עלדאָראָ! ניט איז אמעריקע! ניט איז דער שווייצ! הענרייך. פאראנען, פאראנען א לאנד עלדאָראָ— מיט גילדענע זומערס, און ווינטערס—בריליאנט! איר ווייסט עס געוויס און איר קענט עס אוואדע, איר זיינט דאָך די קינדער פונ דאָזיקן לאנד! מארגאריטא. די שיינע לעגענדע איז עמעק געוואָרן, די שיינע באלאדע געוואָרן איז וואָר! זאָל לעבן דאָס גילדענע לאנד פונ אוואָרע! זאָל לעבן דער שענסטער, דער גליקלעכסטער דאָר! די שיינע לעגענדע איז עמעס געוואָרן, די שיינע באלאדע געוואָרן איז וואָר! זאָל לעבן דאָס גילדענע לאנד פונ אוואָרע! זאָל לעבן דער שענסטער, דער גליקלעכסטער דאָר!

Ціна 75 коп.

ЄВРЕЙСЬКОЮ МОВОЮ
М. Пінчевський
ЕЛЬДОРАДО

УКРДЕРЖНАЦМЕНВИДАВ